

O breskvi.

Narodna. Zapisal *Dominicus*.

o je Bog ustvaril drevje, si je smelo vsako izvoliti nekaj posebnega. Eno je hotelo močno deblo, drugo lep cvet, tretje dober sad i. t. d. Breskev pa ni nič takega volila. Poprosila je Gospoda, naj ji da lepo, prhko zemljo, kakršna je v vinogradu, kjer bi lahko rasla.

Bog ji reče: »Škodila bi trtju; saj veš, da škoduje večje drevje vinski trti.«

A breskev le prosi in prosi, rekoč: »Rada se posušim, kadar bi morala zrasti tako velika, da bi škodovala trtju.«

Od tistega časa se posuše vse breskve, ki so že stare in višje nego trte

Mačici.

*Mačica ljuba ti,
kaj v me strmiš?
Kaj si storila spet,
da se bojiš?*

*Sladka je smetana
spet te zmotila,
ali slanina je
v greh te zvodila?*

*Tvoje očesce zre
plašno tako,
tvoje očesce te
toži glasno . . .*

*Če sem kaj slabega
jaz kdaj storila,
mamica precej je
vse uganila.*

*Mamica meni je
rekla samo:
Tvoje očesce te
toži glasno . . .*

*Tvoje očesce mi
pravi zadosti:
„Ž mano ni v redu vse —
pa mi oprosti!“*

Simon Palček.